

Aida de conjunt

Crònica d'Oriol Pérez Treviño de la representació de l'òpera de Verdi, que s'ha pogut veure al Liceu fins al 2 de febrer

Representació d'Aida al Liceu, el passat 13 de gener | Antoni Bofill / Gran Teatre del Liceu

Giuseppe Verdi (1813-1901): *Aida* (1871). **Mariano Buccino** (El rei); **Judit Kutasi** (Amneris); **Jennifer Rowley** (Aida); **Walter Fraccaro** (Radamès); **Marko Mimica** (Ramfis); **Àngel Òdena** (Amonasro); **Josep Fadó** (Missatger); **Berna Perles** (Sacerdotessa). Direcció d'escena: Thomas Guthrie; Escenografia: Josep Mestres Cabanes; Adaptació i restauració dels decorats: Jordi Castells; Coreografia: Angelo Smimmo; Vestuari: Franca Squarciapino; Il.luminació; Albert Faura. **Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu**. Direcció musical: **Gustavo Gimeno**. Producció del Gran Teatre del Liceu, divendres 31 de gener de 2020.

Si bé el sotasignat no ha pogut assistir fins a l'avantpenúltima de les representacions de la colossal òpera *Aida* de **Giuseppe Verdi**, que des del 13 de gener s'han representat al Gran Teatre del Liceu, el cert és que l'espera ha valgut la pena, per poder gaudir de valent d'un espectacle ja rodat, ben travat i on les sempre complexes substitucions (a partir del dia 28, en el paper de Radamès el tenor **Luciano Ganci** va haver de ser substituït per **Walter Fraccaro**) no han afectat, en absolut, el conjunt.

Conjunt. Aquest és el mot que més defineix, al meu parer, la representació contemplada al Liceu. Un conjunt que, musicalment, s'ha vist vertebrat i dirigit extraordinàriament pel director valencià **Gustavo Gimeno** que, precisament, ha realitzat el seu debut a Barcelona. Parlar de **Gimeno** és parlar, possiblement, del director d'orquestra espanyol més cotitzat en aquests moments. Des de l'atalaia que li ha donat la titularitat de l'**Orquestra Filharmònica de Luxemburg**, **Gimeno** ha desplegat una carrera on és freqüent veure'l amb la **Concertgebouw** d'Amsterdam, la

Filharmonica de Munich o, fins i tot, la historicista **Orquestra del Segle XVIII**.

Penso, certament, que el públic no ha estat del tot conscient de la classe de director amb què s'ha pogut comptar i, si bé l'orquestra del Liceu és la que és, hem escoltat un fluir musical en el discurs que, particularment, m'ha fet pensar en el malaguanyat **Mariss Jansons**, amb qui **Gimeno** es va forjar. El director ha sabut imprimir, en efecte, el tremp, la tensió i l'equilibri per fer de la representació un reclam per tornar a gaudir d'aquesta producció basada en els decorats del manresà **Josep Mestres Cabanes**. Altra cosa és com, escènicament, la recuperació de l'escenografia de Mestres Cabanes hagi anat acompanyada de l'enfoc del director escènic Thomas Guthrie que va caure en allò tronat i tòpic que els cartells infantilitzats, en la forma dels del cinema mut, projectats a l'inici i final de cada acte en van ser paradigmàtics. Més preocupant ens va semblar la participació d'un cos de dansa amb unes coreografies que van ser de tot menys egipcíaques.

Com ja acostuma a ser un dels encerts del Liceu, el cast va ser equilibrat i, en el dia de la nostra funció, vam poder gaudir d'una fabulosa Amneris de la romanesa **Judit Kutasi** i, és clar, d'una nova mostra del sempre efectiu i excels **Àngel Òdena** com a Amonasro. **Fraccaro** (Radamès) va imposar la seva professionalitat per integrar-se a un muntatge en tan sols unes hores, en la funció del dimarts 28, i on el divendres 31 va fluir d'allò més. No menys meritòria va ser la ben tractada i pulcra Aida de **Jennifer Rowley** per acabar de constituir una participació vocal que sumada a la del concurs orquestral de **Gimeno**, l'escenografia de **Mestres Cabanes** i, sobretot, possiblement la millor participació de la temporada del **Cor del Gran Teatre del Liceu** han fet d'aquesta *Aida* 'alguna cosa més' del que podia preveure's de bell antuvi. En definitiva, una *Aida* de conjunt.